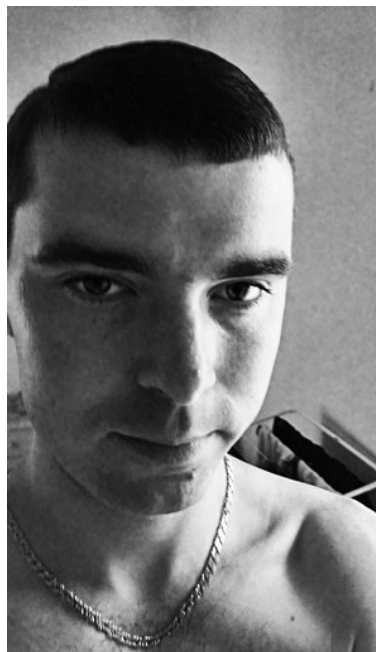

Dobrý den, ahoj, záleží co si chcete vybrat....

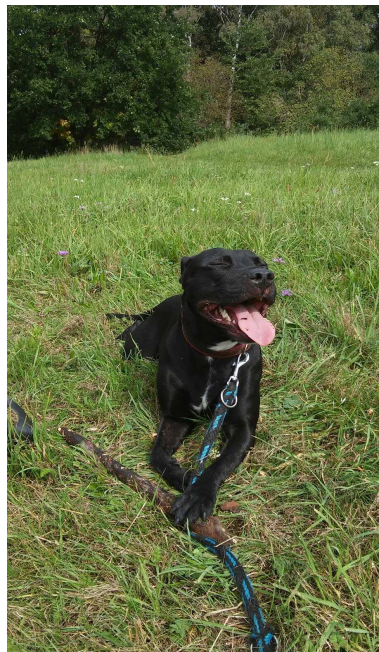
Kdo jsem já a proč tohle dělám... Jsem Honza, víc netřeba vědět a dělám to pro lidi, kteří by třeba uvažovali o ADOPCI Amerického pitbullteriéra, nebo Stafordširského teriéra. (Pro hnidopichy, dále budu používat termín „pes“.), nebo pro ty, kteří hledají informace jiné, než ty které se dočtete všude na netu, z 99,9% vytvářených formou kopírování a vkládání téhož obecného a povšechného článku stále dokola... Tenhle výtvar má předně pomoci Hugovi z Tábořského útulku najít pána a potenciálním zájemcům dovolit nahlédnout do chování těchto mazlů. Takže to vezmeme hezky popořadě...

Nejsem žádný odborník na tyhle psy, ale normální člověk, který si z útulku přivedl Huga kolegu, jménem Max a začal s ním pracovat... Zprvu jsem byl dost frustrovaný „informacemi“, které se mi dostali z internetu... kromě charakterizace plemene a fór o obsahu 859 stran nenajdete nic, nemáte představu o tom co dělat a věřte mi, nepřipravíte se... Zjistíte, že se chystáte na velmi agilního psa, udělají na vás bubu, že je to bojové plemeno, že musíte být něco mezi Schwarzeneggerem a Norrisem aby jste byli dobří páni... Leckdo se toho lekne, ale realita je jinde. Můžete si přečíst knížku Cesar Millan – Krátký návod, jak udělat psa šťastným... Mimo jiné jsem už slyšel i názor, že ten člověk je vůl. Obrázek o něm, každý sám za sebe... Nicméně v něčem jsem si nechal poradit.

Koukal jsem na <http://www.utulektabor.cz/>, tam jsem našel Maxe a když jsem viděl tuhle fotku, rozhodl jsem se útulek navštívit. Po tom, co jsem raubíře viděl v kotci, nebylo cesty zpět. Další postup byl ověřit, zda psa zvládnou, nikdy jsem plemeno bull neměl a v této chvíli jsem stále netušil do čeho jdu. Prohlédl jsem dostupné info na netu, přečetl výše zmíněnou knihu a hrdě vyrazil do útulku na veřejné venčení. Takto jsem za psem docházel měsíc a cca týden před koncem jsem začal připravovat zázemí a skupovat potřebné vybavení. Doporučuji tento postup každému, protože krásně zjistíte alespoň rámcově, kde máte mouchy jak vy, tak pes a máte možnost se s nimi vyrovnat, popřípadě rovnou zkoušet cvičit a napravovat. Zkuste docházet opravdu denně, nastíní vám to i vaši fyzickou. Možná neuvěříte, jak je to fyzicky náročné a vyvarujete se tak logicky příchozí frustraci... Když tohle všechno zvládnete, máte na půl vyhráno.

Proč sem dávám tuhle fotku... Přesně takhle totiž bude reagovat „váš“ pes, i když bude stále v útulku a vy jej chodíte venčit, cvičit a odměňovat za dobře vykonaný povel. Začne se projevovat vděčnost a připravte se na to, že se začnete cítit strašně, při opouštění útulku po vycházce... Rada hlavně pro ženy, nemalujte se... Opravdu ne, ani oči... Pes z vás na 100% vše slíže během pár vteřin, takové jsou útoky tohoto zákeřného tvora... Je to na vás, samozřejmě nemusíte psovi dovolit toto chování. Ale řekněme si to otevřeně, kdo je takový necita, že... Nechci se rozepisovat o výcviku, toho najdete dost na netu. Základ je, pokud zavelíte, trvejte na tom, aby pes povel splnil a to vždy... Pokud evidentně neví co po něm chcete, pomozte mu mírným tahem vodítka dostat se pomalu do pozice kde má být a velmi vydatně ho pochvalte... Jako úplný laik jsme za měsíc zvládli sedni, po dvou měsících i lehni, ke mně, pac a mrtvolku... :D

Rozhodně kupte nějakou hračku na doma, doporučuji lanový uzel... Nedělá hluk a je na poměry nezničitelný. Pak rozhodně stopovací vodítko, aspoň 10 metrů, pokud totiž nejste sebevrazi, nebudete cvičit přivolání psa na volno.

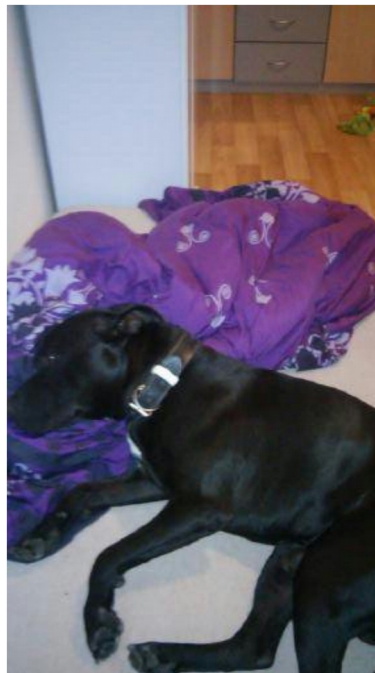

Přesně takhle to má vypadat, když řeknete „ke mně“ Pes má přijít k vám a koukat na vás... Max si u toho sedá, nevím proč a nevdá mi to, ale nevidím to jako nutnost. Jak na to? Vydal jsem se cestou pamlsků. Za každé přivolání, kdy prostě přišel, i když cestou označoval dva trsy trávy a zasekl se u myší díry, jsem ho odměnil pamlskem. Postupně se naučil, že „ke mně“ znamená, že mu chci dát ěaminu a výsledek vidíte na fotce... Pak samozřejmě začnete ubírat pamlsků a dávat mu ho, třeba jen za to, že přijde bezodkladně...

Prosím, hlavně nikdy, opavdu nikdy nebít... Když už, tak křičet, nadávat, ale nebít... Občas je to vážně těžké, ale ovládejte se. Pokud nezvládnete své emoce, nezvládnete tyto psy.

Pes na mě nikdy nevrčel, neštěkal, nechoval se ke mně dominantně. Jednou při náznaku vzdoru při výcviku, kdy se proti mně postavil a štěkl, jsem ho okamžitě povalil na záda a přidržel rukou na hrudi, dokud se neuklidnil a nepovolil svaly... Je to tzv. podřízená poloha, pochopí, že jste silnější, že jste vůdce.

Spousta lidí má problémy s destruktivním chováním. Nemám zaručený recept, ale základ je, utahat jak fyzicky tak psychicky... Opět předkládám důkaz, že to jde, ovšem je třeba si uvědomit, že se nebavíme o jezevčíkovi, tudíž kýžený stav stojí mnohem více námahy a to bez ohledu na počasí, pokud venku nebude vyloženě extrém. Maxovi je cca 5 let a chodíme v pracovní dny aspoň 5km, ve volnu 10 – 20km denně. Každého věc, zda se mu to zdá hodně, nebo málo, já se řídím tím, že svému psu dávám co mohu, co vydržím. Samozřejmě, to jsem u fyzické destrukce vašeho zlatíčka... Tu psychickou obstarávám tak, že na něj stále mluvím. Nutí ho to, věnovat pozornost nejen okolí, ale i mě. V neposlední řadě, děláme krátké zastávky, cca 15 minut, kdy cvičíme povely. Také střídám trasy, teď si už dovolím na vytipovaných místech ho vypustit, tak v takovém případě spolu blbneme, honíme se, pereme se o klacek, cokoliv vás napadne... Pročistí vám to šatník, občas holt něco rozervete...

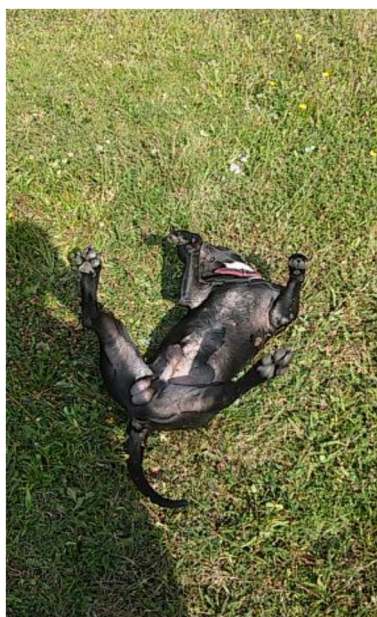
Tím se dostávám k největšímu pomocníkovi. Bez okolků, kupte peška. Sice stojí nějaký ten peníz a pravděpodobně budete rádi, když přežije měsíc, ale uvědomte si, že zatím co vy tvrdě makáte a běháte někde po hale, či stavbě, tak vaše láska spinká u vás v posteli a bude odpočatý, až vy přijдете s jazykem na vestě domů. Max bez problému vydrží viset a skákat hodinu denně a kdybych ho nechal, půjde to i déle. V ten moment vám zaručeně nikam neuteče, můj si ani nevšimne, že kolem jde pes. Za tu hodinu si vy aspoň trochu odpočinete, při dohledu u stromku a naopak váš miláček sám sebe slušně odrovná. Pro představu, zkuste vy sami hodinu skákat pro něco, co visí ve třech metrech :D vážu peška do výšky své hlavy, aby nedosáhl na zem zadníma a nebylo to pro něj moc „pohodlné“.

Dobrá rada, která se ke mně dostala také z té knihy je, že každý druh psa má jisté požadavky. Pokud jim je budeme upírat, vyhledají si je na vašich věcech, popřípadě budou tak frustrovaní, že mohou zaútočit klidně i na vás... Nestane se to hned, ale až ten pohárek přeteče... V případě těchto psů máme co dělat s trháním, taháním se o něco... Přece jen, bojová minulost je nesmazatelně v genech a pokud jí vhodnou hračkou a aktivitou dovolíte psovi ventilovat, nemá pak potřebu ničit vaše věci, blízké, nebo vás samotné.

Další příznačnou aktivitou, je hrabání. Četl jsem nejeden příběh o zničených dveřích, gauči, skříni. Přikláním se k tomu, že to je způsobené potlačením teriéra přirozené „práce“. Vezměte si, jak jste podráždění, když jste nemocní a musíte jen ležet. Stejně se cítí pes uvězněný na asfaltu bez možnosti udělat pořádnou díru. Oni takhle prostě pracují, je to jejich náplň. Dopřejte jim ji a dostane se vám toho, že stejně jako já, budete svého psa budit, aby jste ho mohli vyvenčit... Pracuji ve stavebnictví a pes je denně sám 9 hodin. Nikdo ze sousedů o něm neví, sám mohu nechat na stole klidně jídlo, nedotkne se ničeho. Nikdy nic nezničil, neštěkal tu, nevyl... Sousedi se mě ptali, zda ho vážně mám doma, když jsem pryč, že je tam hrobové ticho. Pro představu, dospělý je schopen zlikvidovat gauč pro tři osoby v řádu minut. Leckdy to není jeho chyba, ale důsledek potlačování přirozenosti.

Pokud jednou psovi dovolíte být s vámi v posteli, už je to tak napořád, těžko ho to budete odnaučovat. Jsou velice inteligentní, komunikativní a jen cesta ujasnění místa ve smečce je ta správná... Vždy sklídíte pouze to, co zasadíte. Nepozoruji lstivost, vypočítavost, zákeřnost. Řekněme si to otevřeně, to jsou lidské vlastnosti. Budete mít partáka, který vás vždy bude nadšeně vítat, bude k vám vzhlížet, bude vás milovat a vy budete celý smysl jeho života... Položí ho za vás bez okolků. Uznejte sami....

Závěrem bych chtěl říci, že realita předčila veškerá má optimistická očekávání. Pokud psovi z útulku dáte lásku, domov a žrádlo, dostanete nezměrnou oddanost, bude vás milovat více než člověk. Jak to vím? Protože on vás bude milovat celý jeho život... O kolika lidech tohle můžete říct.

Doufám, že těch pár řádků změní váš pohled na vraždící stroje bull plemen, dodá vám užitečné postřehy a že se jednou sejdem na louce :)